

Halál

Úgy öregedtem meg,
ahogy a jóisten is
szégyellt volna látni.
Oda sem néz, amíg
az ágy széléhez
kötik az ember kezét.

Nincs ami mutasson
előre, hiába sebesedünk.

Szerettem volna
még egyszer
végighallgatni
egy esőt.
Ahogy a csatornák
bádogfalát
a vízcseppek verik.

Az utolsó tíz évben
nem tudtam figyelni,
semmire sem.

Úgy halok meg,
mint akárki más.

Abban a percben,
abban az utolsó
percben,
a torkodat kaparja
az utolsó négy
légvétel,
karjaidból lassan
húzzák ki a lelked.

A lábaidat többé már
nem fogod behajlítani,
nincs több futás,
nem ülsz le ebédhez.
Az idegszálak, mint a
szigeteletlen zsinórok:
letekeredik róluk
az élet,
nem osztódik tovább
egy sejt sem.
Nem íródik át
egyetlen
fehérjeshálalad
sem.

A szemed már nem jó
semmire,
mondhatnak
a füledbe bármit,
minden ilyen marad már.

A tüdőt markolja
a legtovább a lélek,
a szívet
el sem engedi.
Még két napig
tartod magad
a kihúlt, síkos
szíved közelében.

Elengedi hörgőidet,
kilép a garatból,
megcsillanhat
a könnyeiken,
nyitva maradt
szemeiden,
halott fogaidon.
A levegőben maradt
fényben.

És megmarad
az élet a kérdőjelek
görbületében,
az öröm a szögek
fokában,
a bánat a szavak
hordalékában.
Apró, puha darabokra
töri szét a testeket
a halál.

Nincs az a csönd, amelyben
elnyújtózhatna benned
egy utolsót a fájás;
kezdődő nyár,
egy-egy légyzúgás,
ha lenne is,
megrepeszténé
egy másik ágyról
jövő szuszogás.

Így old el a többitől
valamelyik isten.